

<<ΑΠΟ ΚΑΘΕ
ΜΕΥΡΑ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΕΙΝΑΙ ΘΡΙΑΜΒΟΣ>>.
BOOKLIST

ΤΟ ΛΑΘΟΣ ΑΣΤΕΡΙ

#1
NEW YORK TIMES
BESTSELLER

ΤΖΟΝ ΓΚΡΑΙΝ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το λάθος αστέρι**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *The Fault in our Stars*

Από τις Εκδόσεις Dutton Books, Μιλάνο 2012

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: John Green

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Δημήτρης Μελικέρτης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© John Green, 2012

This edition published by arrangement with Dutton Children's Books, an imprint of Penguin Young Readers Group, a division of Penguin Random House LLC.

© Εικόνες εξωφύλλου: Jonathan Knowles/Getty Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λιβάνη, 2013

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Μάιος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4401-7

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4402-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΤΖΟΝ ΓΚΡΗΝ

ΤΟ ΛΑΘΟΣ
ΑΣΤΕΡΙ

Μετάφραση: Δημήτρης Μελικέρτης

Στην Έσπερ Ερλ

Καθώς φούσκωνε η παλίρροια, ο Ολλανδός με τις τουλίπες αντίκρισε τον ωκεανό: «Συνδέει, ξανασιμίγει, δηλητηριάζει, συγκαλύπτει, αποκαλύπτει. Κοίτα πώς ανεβαίνει και κατεβαίνει, παρασέροντας μαζί του τα πάντα».

«Ποιο;» ρώτησα.

«Το νερό», είπε ο Ολλανδός. «Εντάξει, και ο χρόνος».

ΠΙΤΕΡ ΒΑΝ ΧΑΟΥΤΕΝ, *Μια αυτοκρατορική συμφορά*

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Το παρόν δεν αποτελεί τόσο σημείωμα του συγγραφέα όσο μια υπενθύμιση ότι η ιστορία αυτή είναι προϊόν της φαντασίας. Την έβγαλα απ' το μυαλό μου.

Ούτε τα μυθιστορήματα ούτε οι αναγνώστες τους κερδίζουν κάτι από απόπειρες να μαντέψει κανείς εάν η ιστορία εμπεριέχει πραγματικά γεγονότα. Τέτοιου είδους προσπάθειες εναντιώνονται στην ιδέα ότι οι φανταστικές ιστορίες έχουν αξία, ιδέα η οποία κατά κάποιο τρόπο είναι η θεμελιώδης παραδοχή του είδους μας.

Ευχαριστώ για τη συνεργασία σας σε αυτό το ζήτημα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Προς το τέλος του χειμώνα των δεκαέξι μου χρόνων, η μητέρα μου αποφάσισε ότι είχα κατάθλιψη, πιθανότατα επειδή έβγαινα σπάνια απ' το σπίτι, περνούσα πολύ χρόνο στο κρεβάτι, διάβαζα ξανά και ξανά το ίδιο βιβλίο, έτρωγα αραιά και πού και αφιέρωνα αρκετό απ' τον άφθονο ελεύθερο χρόνο μου σε σκέψεις για τον θάνατο.

Όποτε διαβάζεις ένα φυλλάδιο για τον καρκίνο ή κάποια ιστοσελίδα ή κάτι τέτοιο, πάντα στις παρενέργειες του καρκίνου περιλαμβάνεται η κατάθλιψη. Όμως, στην πραγματικότητα, η κατάθλιψη δεν είναι παρενέργεια του καρκίνου. Η κατάθλιψη είναι παρενέργεια του ότι πεθαίνεις. (Και ο καρκίνος είναι παρενέργεια του ότι πεθαίνεις. Εδώ που τα λέμε, σχεδόν τα πάντα είναι.) Όμως η μαμά θεωρούσε ότι χρειαζόμουν θεραπεία, γι' αυτό και με πήγε στον γενικό γιατρό μου, τον Τζιμ, ο οποίος συμφώνησε ότι πράγματι βούλιαξα σε μια απολύτως κλινική περίπτωση παραλυτικής κατάθλιψης, επομένως τα φάρμακά μου έπρεπε να ρυθμιστούν αναλόγως και επιπλέον έπρεπε να συμμετέχω στις εβδομαδιαίες συναντήσεις μιας Ομάδας Υποστήριξης.

Αυτή η Ομάδα Υποστήριξης αποτελούνταν από έναν

εναλλασσόμενο θιάσο χαρακτήρων σε διάφορα στάδια νόσησης από καρκίνο. Γιατί εναλλάσσονταν οι χαρακτήρες του θιάσου; Παρενέργεια του ότι πεθαίνεις.

Εννοείται πως η Ομάδα Υποστήριξης ήταν καταθλιπτική μέχρι θανάτου. Συναντιόμασταν κάθε Τετάρτη στο υπόγειο μιας πέτρινης επισκοπικής εκκλησίας χτισμένης σε σχήμα σταυρού. Καθόμασταν όλοι σε κύκλο ακριβώς στη μέση του σταυρού, στο σημείο όπου θα ενώνονταν οι δύο σανίδες, εκεί όπου θα βρισκόταν η καρδιά του Ιησού.

Αυτό το παρατήρησα γιατί ο Πάτρικ, ο επικεφαλής της Ομάδας Υποστήριξης και ο μόνος άνω των δεκαοκτώ στο δωμάτιο, ανέφερε την καρδιά του Ιησού σε κάθε καταραμένη συνάντηση και έλεγε ότι εμείς, ως νεαροί επιζώντες του καρκίνου, καθόμασταν ακριβώς πάνω στην άγια καρδιά του Χριστού και άλλα τέτοια.

Να λοιπόν πώς είχε το πράγμα στην καρδιά του Θεού: Έξι ή επτά ή δέκα από εμάς ερχόμασταν περπατώντας ή τσουλώντας το αναπηρικό αμαξίδιο, τσιμπολογούσαμε κάτι από μια άθλια ποικιλία μπισκότων και λεμονάδας, καθόμασταν στον Κύκλο της Εμπιστοσύνης και ακούγαμε τον Πάτρικ να διηγείται για χιλιοστή φορά την καταθλιπτικά λυπητερή ιστορία της ζωής του – πώς εμφάνισε καρκίνο στους όρχεις και όλοι πίστευαν ότι θα πέθαινε, όμως δεν πέθανε, και να που τώρα ήταν εδώ, ένας κανονικός ενήλικας στο υπόγειο μιας εκκλησίας στην εκατοστή τριακοστή εβδομήνη καλύτερη πόλη της Αμερικής, χωρισμένος, εθισμένος στα βιντεοπαιχνίδια, επί της ουσίας χωρίς φίλους, να βγάζει το λιγοστό ψωμί του εκμεταλλευόμενος το παρελθόν του ως καρκινοπαθούς, προσπαθώντας κούτσα κούτσα να τελειώσει ένα μεταπτυχιακό το οποίο δε θα βελτίωνε τις επαγγελ-

ματικές του προοπτικές και περιμένοντας, όπως όλοι μας, να του προσφέρει η δαμόκλειος σπάθη τη λύτρωση απ' την οποία ξέφυγε πριν από τόσα χρόνια, όταν ο καρκίνος τού πήρε και τα δύο «καρύδια» αλλά του χάρισε αυτό που μόνο κάποιος πολύ μεγαλόψυχος θ' αποκαλούσε ζωή.

ΚΑΙ ΙΣΩΣ ΝΑ ΣΤΑΘΕΙΤΕ ΚΙ ΕΣΕΙΣ ΤΟΣΟ ΤΥΧΕΡΟΙ!

Ύστερα συστηνόμασταν. Όνομα. Ηλικία. Διάγνωση. Και πώς ήμασταν εκείνη τη μέρα. Με λένε Χείζελ, έλεγα εγώ όταν ερχόταν η σειρά μου. Δεκάξι χρόνων. Στον θυρεοειδή αρχικά, αλλά με μια εντυπωσιακή μετάσταση βολεμένη εδώ και καιρό στους πνεύμονές μου. Και είμαι εντάξει.

Αφότου συστήνονταν όλοι στον κύκλο, ο Πάτρικ πάντα ρωτούσε αν κάποιος ήθελε να μοιραστεί τις σκέψεις του με τους υπόλοιπους. Και τότε ξεκινούσε ένας ομαδικός ανταντισμός συμπαράστασης: Όλοι μιλούσαν για τις μάχες και τον αγώνα και τη νίκη και τη συρρίκνωση και τις τομογραφίες. Για να 'μαι δίκαιη απέναντι στον Πάτρικ, μας άφηνε να μιλάμε και για τον θάνατο. Όμως οι περισσότεροι απ' αυτούς δεν κόντευαν να πεθάνουν. Θα προλάβαιναν να ενηλικιωθούν, όπως ο Πάτρικ.

(Πράγμα που σήμαινε ότι υπήρχε πολύς ανταγωνισμός, αφού όλοι ήθελαν να νικήσουν όχι μόνο τον ίδιο τον καρκίνο, αλλά και τους υπόλοιπους που βρίσκονταν στο δωμάτιο. Εντάξει, καταλαβαίνω πως αυτό είναι παράλογο, όμως, όταν σου λένε ότι έχεις, ας πούμε, είκοσι τοις εκατό πιθανότητες να ζήσεις άλλα πέντε χρόνια, κάνεις τις μαθηματικές πράξεις και συμπεραίνεις ότι αυτό σημαίνει ένας στους πέντε... οπότε κοιτάς τριγύρω και σκέφτεσαι, όπως θα έκανε κάθε υγιής άνθρωπος: Πρέπει να ζήσω περισσότερο απ' ό,τι τέσσερις απ' αυτούς τους μπάσταρδους.)

Ο μόνος που εξισορροπούσε κάπως την κατάσταση στην Ομάδα Υποστήριξης ήταν εκείνο το παιδί που το έλεγαν Άιζακ, ένας μακρουπόσωπος, κοκαλιάρης τύπος με ίσια ξανθά μαλλιά, που έκρυβαν το ένα του μάτι.

Και το πρόβλημα βρισκόταν ακριβώς εκεί, στα μάτια του. Έπασχε από μια εξαιρετικά σπάνια μορφή καρκίνου των ματιών. Του είχαν αφαιρέσει το ένα μάτι όταν ήταν παιδί, και πλέον φορούσε κάτι χοντρά γυαλιά, που έκαναν τα μάτια του –τόσο το πραγματικό όσο και το γυάλινο– να δείχνουν αφύσικα μεγάλα, λες και ολόκληρο το κεφάλι του αποτελούνταν ουσιαστικά απ' το ψεύτικο μάτι και το αληθινό του μάτι που σε κοίταζαν επίμονα. Απ' ό,τι κατάλαβα από τις σπάνιες περιπτώσεις που ο Άιζακ μοιραζόταν τις σκέψεις του με την ομάδα, μια υποτροπή του καρκίνου είχε θέσει σε θανάσιμο κίνδυνο και το μάτι που του απέμενε.

Ο Άιζακ κι εγώ επικοινωνούσαμε σχεδόν αποκλειστικά με αναστεναγμούς. Κάθε φορά που κάποιος έλεγε για αντικαρκινικές δίαιτες ή ότι σνίφαρε αλεσμένο πτερύγιο καρχαρία ή κι εγώ δεν ξέρω τι άλλο, εκείνος μου 'ριχνε μια ματιά και άφηνε έναν ελαφρύ αναστεναγμό. Εγώ κουνούσα σχεδόν ανεπαίσθητα το κεφάλι και ανταπέδιδα τον αναστεναγμό.

Η Ομάδα Υποστήριξης, λοιπόν, ήταν για τα μπάζα, και μετά από λίγες βδομάδες με τα χίλια ζόρια παρακολουθούσα όλη αυτή την υπόθεση. Στην πραγματικότητα, εκείνη την Τετάρτη που γνώρισα τον Ογκάστους Γουότερς έκανα ό,τι περνούσε απ' το χέρι μου για να γλιτώσω απ' την Ομάδα Υποστήριξης ενόσω καθόμουν στον καναπέ με τη μαμά και παρακολουθούσαμε το τρίτο σκέλος ενός δωδεκάωρου μαραθωνίου της

προηγούμενης σεζόν του *America's Next Top Model*, το οποίο ομολογουμένως είχα ήδη δει, αλλά τέλος πάντων...

Εγώ: «Αρνούμαι να πάω στην Ομάδα Υποστήριξης».

Μαμά: «Ένα απ' τα συμπτώματα της κατάθλιψης είναι η αδιαφορία για τις δραστηριότητές σου».

Εγώ: «Άσε με, σε παρακαλώ, να δω το *America's Next Top Model*. Δραστηριότητα είναι κι αυτό».

Μαμά: «Τηλεόραση ίσον αδρανοποίηση».

Εγώ: «Έλεος, ρε μαμά. Σε παρακαλώ».

Μαμά: «Χείζελ, είσαι έφηβη. Δεν είσαι πια μικρό παιδί. Πρέπει να κάνεις φίλους, να βγαίνεις απ' το σπίτι και να ζήσεις τη ζωή σου».

Εγώ: «Αν θες να είμαι έφηβη, μη με στέλνεις στην Ομάδα Υποστήριξης. Αγόρασέ μου μια ψεύτικη ταυτότητα ώστε να μπορώ να πηγαίνω σε κλαμπ, να πίνω βότκες και να παίρνω χόρτο».

Μαμά: «Κατ' αρχάς, δεν υπάρχει έκφραση *παίρνω χόρτο*».

Εγώ: «Να, κάτι τέτοια πράγματα θα τα ήξερα αν μου έπαιρνες μια ψεύτικη ταυτότητα».

Μαμά: «Θα πας στην Ομάδα Υποστήριξης».

Εγώ: «ΜΠΛΙΑΞ».

Μαμά: «Χείζελ, σου αξίζει να ζήσεις».

Αυτό μ' έκανε να το βουλώσω, αν και αδυνατούσα να καταλάβω τι σχέση είχε η συμμετοχή μου στην Ομάδα Υποστήριξης με τον ορισμό της *ζωής*. Παρ' όλα αυτά, συμφώνησα να πάω – αφού διαπραγματεύτηκα το δικαίωμα να μαγνητοσκοπήσω το ενάμισι επεισόδιο του *ANTM* που θα έχανα.

Πήγαινα στην Ομάδα Υποστήριξης για τον ίδιο λόγο που άλλοτε επέτρεπα σε νοσοκόμες με μόλις δεκαοκτώ μήνες εκπαίδευσης να με δηλητηριάζουν με χημικά που έφεραν εξω-

τικές ονομασίες: Ήθελα να κάνω τους γονείς μου χαρούμενους. Μόνο ένα πράγμα στον κόσμο είναι πιο σκατένιο απ' το να τα τινάξεις απ' τον καρκίνο στα δεκάξι σου, κι αυτό είναι να έχεις ένα παιδί που τα τινάξει απ' τον καρκίνο.

Η μαμά στάθμευσε στον κυκλικό δρόμο πίσω απ' την εκκλησία στις 4:56. Για μερικές στιγμές προσποιούνται ότι κάτι πείραζα στη φιάλη οξυγόνου μου, απλώς για να σκοτώσω λίγο την ώρα μου.

«Θες να σε βοηθήσω, να την πάω εγώ μέσα;»

«Όχι, τα καταφέρνω», είπα. Η κυλινδρική πράσινη φιάλη ζύγιζε μονάχα μερικά κιλά, ενώ είχα κι ένα μικρό αστάλινο καρότσι για να την τσουλάω πίσω μου. Η φιάλη διοχέτευε μέσα μου δύο λίτρα οξυγόνο κάθε λεπτό μέσω ενός καθετήρα, ενός διαφανούς σωλήνα ο οποίος χωριζόταν στα δύο ακριβώς κάτω απ' τον λαιμό μου, τυλιγόταν πίσω απ' τα αυτιά μου και ενωνόταν ξανά στα ρουθούνια μου. Η συσκευή αυτή ήταν απαραίτητη, γιατί οι πνεύμονές μου έκαναν χάλια τη δουλειά τους.

«Σ' αγαπώ», είπε καθώς έβγαινα απ' το αυτοκίνητο.

«Κι εγώ, μαμά. Τα λέμε στις έξι!».

«Κάνε φίλους!» φώναξε απ' το κατεβασμένο παράθυρο ενόσω απομακρυνόμουν.

Δεν ήθελα να πάρω το ασανσέρ, γιατί το να παίρνεις το ασανσέρ όταν συμμετέχεις σε Ομάδα Υποστήριξης είναι σαν να βρίσκεσαι στα τελευταία σου, οπότε κατέβηκα απ' τις σκάλες. Άρπαξα ένα μπισκότο, έβαλα λίγη λεμονάδα σ' ένα χαρτονένιο κύπελλο και γύρισα προς το δωμάτιο.

Ένα αγόρι με κάρφωσε με το βλέμμα.

Ήμουν σίγουρη πως δεν τον είχα ξαναδεί. Ψηλός και γεροδεμένος, έκανε την πλαστική καρτέλα δημοτικού στην οποία καθόταν να μοιάζει μικροσκοπική. Είχε καστανοκόκινα μαλλιά, ίσια και κοντά. Φαινόταν στην ηλικία μου, ίσως ένα χρόνο μεγαλύτερος, και καθόταν άκρη άκρη στην καρτέλα, με μια επιδεικτικά κακή στάση και το ένα χέρι μισοχωμένο στην τσέπη του σκούρου τζιν παντελονιού του.

Αποτράβηξα το βλέμμα, έχοντας ξαφνικά συναίσθηση των αμέτρητων ατελειών μου. Φορούσα ένα παλιό τζιν, το οποίο κάποτε ήταν εφαρμοστό αλλά τώρα σακούλιαζε σε αλλόκοτα σημεία, κι ένα κίτρινο μπλουζάκι με το όνομα μιας μπάντας που πλέον ούτε καν μου άρεσε. Όσο για τα μαλλιά μου, τα είχα κουρέψει αγορίστικο καρτέ και, εδώ που τα λέμε, δεν είχα μπει καν στον κόπο να τα χτενίσω. Επιπλέον, τα μάγουλά μου ήταν απίστευτα φουσκωμένα σαν σκίουρου, παρενέργεια της θεραπείας. Έδειχνα άτομο με κανονικές αναλογίες που είχε για κεφάλι ένα μπαλόνι. Για να μη σχολιάσω τους προσημένους μου αστραγάλους. Παρ' όλα αυτά, έριξα μια κλεφτή ματιά προς το μέρος του, και το βλέμμα του ήταν ακόμη στραμμένο πάνω μου.

Τότε συνειδητοποίησα γιατί λέγεται οπτική επαφή.

Πλησίασα στον κύκλο και κάθισα δίπλα στον Άιζακ, δυο θέσεις μακριά απ' το αγόρι. Του έριξα ξανά μια ματιά. Εκείνος συνέχιζε να με παρατηρεί.

Εντάξει, θα το πω ξεκάθαρα: Ήταν κούκλος. Αν σε κοιτάξει επίμονα ένα αγόρι που δεν είναι κούκλος, στην καλύτερη περίπτωση αισθάνεσαι αμηχανία και στη χειρότερη σαν να 'ναι μια μορφή παρενόχλησης. Όταν όμως πρόκειται για κάποιον κούκλο...

Έβγαλα το κινητό μου και πίεσα ένα πλήκτρο για να εμ-

φρανιστεί η ώρα: 4:59. Ο κύκλος με τους άτυχους νέους από δώδεκα έως δεκαοκτώ χρόνων συμπληρώθηκε, και ύστερα ο Πάτριξ ξεκίνησε τη συνάντηση με την προσευχή για εσωτερική ηρεμία: *Θεέ μου, χάρισέ μου την ηρεμία ν' αποδεχτώ τα πράγματα που δεν μπορώ ν' αλλάξω, το κουράγιο ν' αλλάξω τα πράγματα που μπορώ, και τη σοφία να διακρίνω τη διαφορά μεταξύ τους.* Ο τύπος εξακολουθούσε να με καρφώνει με το βλέμμα. Ένωσα πως κοκκινίζα.

Τελικά αποφάσισα ότι η σωστή στρατηγική ήταν να του ανταποδώσω το βλέμμα. Στο κάτω κάτω, δεν ανήκει στ' αγόρια το μονοπώλιο του Μπανίσματος. Έτσι, άρχισα να τον κοιτάζω εξονυχιστικά ενόσω ο Πάτριξ παραδεχόταν για χιλιοστή φορά την απώλεια των «καρδιών» του κτλ. και σύντομα το πράγμα εξελίχθηκε σε διαγωνισμό κοιτάγματος. Μετά από λίγο το αγόρι χαμογέλασε και επιτέλους έστρεψε αλλού τα γαλανά μάτια του. Όταν με ξανακοίταξε, ανασήκωσα τα φρύδια σαν να του έλεγα *Κέρδισα.*

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. Ο Πάτριξ συνέχισε να μιλά και τελικά έφτασε η ώρα για τις συστάσεις. «Άιζακ, μήπως θα ήθελες να μιλήσεις πρώτος σήμερα; Ξέρω ότι περνάς μια δύσκολη περίοδο».

«Εντάξει», είπε ο Άιζακ. «Με λένε Άιζακ. Είμαι δεκαεπτά. Και, απ' ό,τι φαίνεται, σε μερικές εβδομάδες πρέπει να κάνω εγχείρηση, μετά απ' την οποία θα είμαι τυφλός. Δεν παραπονιέμαι ή κάτι τέτοιο, γιατί ξέρω ότι πολλοί εδώ έχουν χειρότερα προβλήματα, αλλά, εντάξει, θέλω να πω, είναι φρικτό να 'σαι τυφλός. Πάντως με βοηθά η κοπέλα μου. Και φίλοι όπως ο Ογκάστους». Έκανε ένα νεύμα προς τη μεριά του αγοριού, το οποίο πλέον είχε όνομα. «Οπότε, αυτά», συνέχισε ο Άιζακ. Κοιτούσε τα δάχτυλά του, τις άκρες

των οποίων είχε πλέξει μεταξύ τους σαν κορυφή ινδιάνικης σκηνής. «Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα γι' αυτό».

«Είμαστε στο πλευρό σου, Άιζακ», είπε ο Πάτρικ. «Πάμε να το πούμε στον Άιζακ, παιδιά». Κι έπειτα όλοι μαζί είπαμε μονότονα: «Είμαστε στο πλευρό σου, Άιζακ».

Επόμενος ήταν ο Μάικλ. Ήταν δώδεκα χρόνων. Είχε λευχαιμία. Ανέκαθεν είχε λευχαιμία. Ήταν εντάξει. (Ή τουλάχιστον έτσι έλεγε. Είχε πάρει το ασανσέρ.)

Η Λίντα ήταν δεκάξι και αρκετά όμορφη για να κερδίσει την προσοχή του κούκλου. Ήταν τακτικό μέλος της ομάδας – βρισκόταν σε μακροχρόνια ύφεση καρκίνου της σκοληκοειδούς απόφυσης, ο οποίος δεν ήξερα καν ότι υπήρχε προτού τη γνωρίσω. Είπε –όπως κάθε φορά που συμμετείχα στην Ομάδα Υποστήριξης– ότι ένιωθε *δυνατή*, πράγμα που μου έδινε την εντύπωση ότι καυχιόταν ενόσω γαργαλούσαν τα ρουθούνια μου οι προεξοχές του καθετήρα που μου παρείχε οξυγόνο.

Προηγήθηκαν πέντε ακόμα άτομα μέχρι να φτάσουμε σ' εκείνον. Όταν ήρθε η σειρά του, άφησε ένα αμυδρό χαμόγελο. Η φωνή του ήταν σιγανή, βραχνή σαν να κάπνιζε και θανάσιμα αισθησιακή. «Το όνομά μου είναι Ογκάστους Γουότερς», είπε. «Είμαι δεκαεπτά. Είχα μια σταλιά οστεοσάρκωμα πριν από ενάμιση χρόνο, όμως σήμερα βρίσκομαι εδώ απλώς επειδή μου το ζήτησε ο Άιζακ».

«Και πώς νιώθεις;» ρώτησε ο Πάτρικ.

«Α, αισθάνομαι υπέροχα». Ο Ογκάστους Γουότερς χαμογέλασε με την άκρη των χειλιών του. «Είμαι σ' ένα τρενάκι του λούνα παρκ που τραβά μοναχά προς τα πάνω, φίλε μου».

Όταν έφτασε η σειρά μου, είπα: «Το όνομά μου είναι Χείζελ. Είμαι δεκάξι. Καρκίνος του θυρεοειδούς με μετάσταση στους πνεύμονες. Είμαι εντάξει».

Η ώρα πέρασε γρήγορα: Ακούστηκαν διηγήσεις για αγώνες, για κερδισμένες μάχες σε πολέμους που σίγουρα θα κατέληγαν σε ήττα, για ελπίδες στις οποίες αγκιστρωνόταν ο καθένας, για οικογένειες που επιδοκιμάζονταν ή κατακρίνονταν. Όλοι συμφώνησαν πως οι φίλοι μας δεν καταλάβαιναν τι περνούσαμε, χύθηκαν δάκρυα, ειπώθηκαν λόγια παρηγοριάς. Ούτε ο Ογκάστους Γουότερς ούτε εγώ ξαναμιλήσαμε ώπου ο Πάτρικ είπε: «Ογκάστους, μήπως θα ήθελες να μοιραστείς με την ομάδα τους φόβους σου;»

«Τους φόβους μου;»

«Ναι».

«Φοβάμαι τη λήθη», είπε χωρίς να διστάσει στιγμή. «Τη φοβάμαι όπως ο παροιμιώδης τυφλός φοβάται το σκοτάδι».

«Είναι πολύ νωρίς ακόμη γι' αυτό το αστείο», είπε ο Αιζακ μ' ένα χαμόγελο.

«Ήταν πολύ χοντρό αυτό που είπα;» ρώτησε ο Ογκάστους. «Μερικές φορές είμαι τυφλός απέναντι στα συναισθήματα των άλλων».

Ο Αιζακ είχε βάλει τα γέλια, όμως ο Πάτρικ σήκωσε επικριτικά το δάχτυλο και είπε: «Σε παρακαλώ, Ογκάστους. Ας επιστρέψουμε σ' εσένα και στα δικά σου προβλήματα. Είπες ότι φοβάσαι τη λήθη;»

«Αυτό είπα», αποκρίθηκε ο Ογκάστους.

Ο Πάτρικ έδειχνε να τα 'χει χαμένα. «Μήπως, ε... μήπως θα ήθελε κάποιος να πει κάτι πάνω σ' αυτό;»

Είχα να πάω σε κανονικό σχολείο εδώ και τρία χρόνια. Οι δύο καλύτεροί μου φίλοι ήταν οι γονείς μου. Ο τρίτος καλύτερός μου φίλος ήταν ένας συγγραφέας που δε γνώριζε καν την ύπαρξή μου. Ήμουν αρκετά ντροπαλή και όχι ο τύπος που σηκώνει το χέρι για να πάρει τον λόγο.

Ωστόσο, μονάχα εκείνη τη φορά, αποφάσισα να μιλήσω. Μισοσήκωσα το χέρι και ο Πάτρικ, δίχως να κρύβει την ικανοποίησή του, είπε αμέσως: «Χείζελ!» Σίγουρα νόμιζε ότι είχα αρχίσει ν' ανοίγομαι. Να γίνομαι Μέλος της Ομάδας.

Έριξα μια ματιά στον Ογκάστους Γουότερς, ο οποίος μου ανταπέδωσε το βλέμμα. Τα μάτια του ήταν τόσο γαλανά που σχεδόν μπορούσες να δεις πίσω τους. «Θα έρθει κάποια στιγμή», είπα, «που θα είμαστε όλοι νεκροί. Όλοι μας. Θα έρθει κάποια στιγμή που δε θα απομένει κανένας άνθρωπος για να θυμάται ότι κάποτε υπήρξαμε ή ότι το είδος μας κατάφερε το παραμικρό. Δε θα υπάρχει κανείς για να θυμάται τον Αριστοτέλη ή την Κλεοπάτρα, πόσω μάλλον εσένα. Όλα όσα κάναμε και χτίσαμε και γράψαμε και σκεφτήκαμε και ανακαλύψαμε θα ξεχαστούν, και όλα αυτά» –έδειξα γύρω μας– «θα έχουν γίνει για το τίποτα. Μπορεί η στιγμή αυτή να έρθει σύντομα ή σ' εκατομμύρια χρόνια από τώρα, όμως, ακόμα κι αν επιβιώσουμε απ' την καταστροφή του Ήλιου μας, δε θα επιβιώνουμε για πάντα. Ο χρόνος υπήρχε προτού οι ζωντανοί οργανισμοί αποκτήσουν συνείδηση, και θα υπάρχει και μετά. Και αν το αναπόφευκτο της ανθρώπινης λήθης σου προκαλεί ανησυχία, θα σε προέτρεπα να το αγνοήσεις. Για όνομα του Θεού, αυτό κάνουν όλοι».

Όσα είπα τα είχα μάθει απ' τον προαναφερθέντα τρίτο καλύτερό μου φίλο, τον Πίτερ Βαν Χάουτεν, τον ερημίτη συγγραφέα του *Μια αυτοκρατορική συμφορά*, του βιβλίου που ήταν ό,τι κοντινότερο είχα σε Βίβλο. Ο Πίτερ Βαν Χάουτεν ήταν ο μόνος άνθρωπος που ήξερα ο οποίος 1) έδειχνε να καταλαβαίνει πώς είναι να πεθαίνεις και 2) δεν είχε πεθάνει.

Αφού σταμάτησα να μιλώ, ακολούθησε μια μεγάλη σιωπή

καθώς παρατηρούσα ένα χαμόγελο ν' απλώνεται στο πρόσωπο του Ογκάστους – όχι το μικρό, στραβό χαμόγελο του αγοριού που προσπαθούσε να δείχνει ελκυστικός όσο με κοιτούσε επίμονα, αλλά το αληθινό του χαμόγελο, το οποίο ήταν πολύ μεγάλο για το πρόσωπό του. «Διάολε», είπε χαμηλόφωνα ο Ογκάστους. «Είσαι το κάτι άλλο».

Κανείς απ' τους δυο μας δεν ξαναμίλησε κατά τη διάρκεια της υπόλοιπης συνάντησης. Στο τέλος έπρεπε όλοι να πιαστούμε χέρι χέρι και ο Πάτρικ ξεκίνησε πρώτος μια προσευχή. «Κύριε ημών Ιησού Χριστέ, βρισκόμαστε συγκεντρωμένοι εδώ, στην καρδιά Σου, *κυριολεκτικά στην καρδιά Σου*, ως επιζώντες του καρκίνου. Εσύ και μόνο Εσύ μας γνωρίζεις όπως καθένας μας γνωρίζει τον εαυτό του. Οδηγήσέ μας στη ζωή και στο Φως όταν δοκιμαζόμαστε. Προσευχόμαστε για τα μάτια του Άιζακ, για το αίμα του Μάικλ και του Τζέμι, για τα οστά του Ογκάστους, για τους πνεύμονες της Χέιζελ, για τον λάρυγγα του Τζέιμς. Προσευχόμαστε να μας θεραπεύσεις και να αισθανθούμε την αγάπη Σου και τη γαλήνη Σου, η οποία υπερβαίνει κάθε αντίληψη. Και ενθυμούμαστε στις καρδιές μας εκείνους που γνωρίζαμε και αγαπούσαμε και επέστρεψαν σπίτι κοντά Σου: τη Μαρία και τον Κέιντ και τον Τζόζεφ και τη Χέιλι και την Άμπιγκνιελ και την Αντζελίνα και τον Τέιλορ και τον Γκέιμπριελ και...»

Ο κατάλογος ήταν μακρύς. Υπάρχουν πολλοί νεκροί στον κόσμο. Ενώσω ο Πάτρικ συνέχιζε να διαβάζει μονότονα τον κατάλογο από μια κόλα χαρτί, καθώς ήταν υπερβολικά μακρύς για να τον απομνημονεύσει, κρατούσα τα μάτια μου κλειστά, προσπαθώντας να κάνω σκέψεις που ταίριαζαν με την προσευχή, κυρίως όμως φανταζόμουν τη μέρα που το

όνομά μου θα κατέληγε κι εκείνο στον κατάλογο, στο τέλος τέλος, κάτω απ' όλα τ' άλλα, όταν πια όλοι θα είχαν σταματήσει ν' ακούν.

Όταν ο Πάτρικ τελείωσε, απαγγείλαμε όλοι μαζί εκείνο το χαζό σύνθημα –ΖΟΥΜΕ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ ΣΗΜΕΡΑ– και η συνάντηση ολοκληρώθηκε. Ο Ογκάστους Γουότερς σηκώθηκε απ' την καρέκλα του και ήρθε προς το μέρος μου. Η περπατησιά του ήταν στραβή όπως το χαμόγελό του. Στάθηκε σαν γίγαντας από πάνω μου, αλλά κράτησε κάποια απόσταση ώστε να μη χρειάζεται να τεντώνω τον λαιμό μου για να τον κοιτώ στα μάτια. «Πώς σε λένε;» ρώτησε.

«Χείζελ».

«Όχι, ολόκληρο το όνομά σου».

«Ε... Χείζελ Γκρέις Λάνκαστερ». Ετοιμαζόταν να πει κάτι άλλο, όταν μας πλησίασε ο Άιζακ. «Περίμενε», μου είπε ο Ογκάστους σηκώνοντας το δάχτυλο και στράφηκε στον Άιζακ. «Ήταν πολύ χειρότερο απ' ό,τι μου περιέγραψες».

«Σου είπα ότι οι συναντήσεις είναι θλιβερές».

«Τότε γιατί ασχολείσαι;»

«Δεν ξέρω. Ίσως βοηθάει λίγο;»

Ο Ογκάστους έσκυψε προς το μέρος του, νομίζοντας πως έτσι δε θα τους άκουγα. «Είναι τακτικό μέλος;» Δεν κατάφερα ν' ακούσω το σχόλιο του Άιζακ, όμως ο Ογκάστους απάντησε «Αυτό ξαναπές το». Έσφιξε με τα χέρια και τους δυο ώμους του Άιζακ και στη συνέχεια έκανε μισό βήμα πίσω. «Πες στη Χείζελ για την κλινική».

Ο Άιζακ ακούμπησε το χέρι του στο τραπέζι με τα σνακ και εστίασε το τεράστιο μάτι του πάνω μου. «Λοιπόν, πήγα στην κλινική σήμερα το πρωί κι είπα στον χειρουργό μου ότι

θα προτιμούσα να είμαι κουφός παρά τυφλός. Κι εκείνος είπε “Δεν πάει έτσι το πράγμα”, κι εγώ του απάντησα “Ναι, το ξέρω πως δε λειτουργεί έτσι· λέω απλώς πως θα προτιμούσα να καταλήξω κουφός παρά τυφλός αν είχα την επιλογή, την οποία συνειδητοποιώ ότι δεν έχω”, και εκείνος είπε “Λοιπόν, τα καλά νέα είναι πως δε θα μείνεις κουφός”, και του απάντησα “Σας ευχαριστώ που μου εξηγήσατε ότι ο καρκίνος που έχω στα μάτια δε θα με καταστήσει κουφό. Αισθάνομαι πολύ τυχερός που ένα τέρας της διανόησης όπως εσείς καταδέχεται να με χειρουργήσει”».

«Ακούγεται κορυφαίος», είπα. «Θα προσπαθήσω να εμφανίσω καρκίνο των ματιών μόνο και μόνο για να τον γνωρίσω».

«Καλή τύχη. Λοιπόν, εγώ πρέπει να την κάνω. Με περιμένει η Μόνικα. Πρέπει να την κοιτάζω όσο έχω ακόμη τη δυνατότητα».

«Ισχύει η αυριανή μας συνάντηση; *Καταστολή της εξέγερσης;*» ρώτησε ο Ογκάστους.

«Βεβαίως». Ο Αίζακ στράφηκε και ανέβηκε τρέχοντας τις σκάλες, πηδώντας δυο δυο τα σκαλοπάτια.

Ο Ογκάστους Γουότερς γύρισε προς το μέρος μου. «Κυριολεκτικά», είπε.

«Κυριολεκτικά;» ρώτησα.

«Είμαστε κυριολεκτικά στην καρδιά του Ιησού», είπε. «Νόμιζα πως βρισκόμασταν στο υπόγειο μιας εκκλησίας, αλλά βρισκόμαστε κυριολεκτικά στην καρδιά του Ιησού».

«Κάποιος πρέπει να το πει αυτό στον Ιησού», απάντησα. «Θέλω να πω, πρέπει να ’ναι επικίνδυνο να συγκεντρώνεις παιδιά με καρκίνο στην καρδιά σου».

«Θα Του το ’λεγα ο ίδιος», είπε ο Ογκάστους, «αλλά δυστυχώς είμαι κυριολεκτικά εγκλωβισμένος στην καρδιά Του,

οπότε δε θα μπορέσει να μ' ακούσει». Γέλασα. Εκείνος κούνησε το κεφάλι, κοιτάζοντάς με.

«Τι τρέχει;» ρώτησα.

«Τίποτα», είπε.

«Γιατί με κοιτάς έτσι;»

Ο Ογκάστους χαμογέλασε στραβά. «Επειδή είσαι όμορφη. Μου αρέσει να χαζεύω όμορφους ανθρώπους, και πριν από κάποιο καιρό αποφάσισα ότι δε θα μου στερώ τις πιο απλές απολαύσεις της ζωής». Ακολούθησε μια σύντομη, αμήχανη σιωπή. Ο Ογκάστους συνέχισε ακάθεκτος: «Θέλω να πω, ειδικά αφού, όπως τόσο απολαυστικά επισήμανες προηγουμένως, όλα αυτά θα καταλήξουν στη λήθη και όλα τα σχετικά».

Εγώ μάλλον κάγχασα ή αναστέναξα ή ξεφύσηξα σαν να έβηχα και μετά είπα «Δεν είμαι όμορ...»

«Είσαι σαν μια μιλένιαλ εκδοχή της Νάταλι Πόρτμαν. Όπως είναι στο *V For Vendetta*».

«Δεν το έχω δει».

«Αλήθεια;» ρώτησε εκείνος. «Έχει να κάνει με μια πανέμορφη κοπέλα με κοντοκουρεμένο μαλλί που αντιπαθεί την εξουσία και δεν μπορεί ν' αντισταθεί στον έρωτα για ένα αγόρι με το οποίο ξέρει ότι θα μπλέξει άσχημα. Πρόκειται για την αυτοβιογραφία σου, απ' όσα γνωρίζω μέχρι στιγμής».

Με φλέρταρε με κάθε του συλλαβή. Για να 'μαι ειλικρινής, με άναβε. Ούτε καν ήξερα ότι *μπορούσαν* να με ανάψουν τα αγόρια... θέλω να πω, τουλάχιστον όχι στην πραγματική ζωή.

Δίπλα μας πέρασε ένα μικρότερο κορίτσι. «Τι κάνεις, Αλίσα;» τη ρώτησε. Εκείνη χαμογέλασε και μουρμούρισε «Γεια σου, Ογκάστους». «Παιδιά απ' το Μεμόριαλ», μου

εξήγησε. Το Μεμόριαλ ήταν το μεγάλο ερευνητικό νοσοκομείο. «Εσύ σε ποιο πηγαίνεις;»

«Στο Παίδων», είπα πιο χαμηλόφωνα απ' ό,τι περίμενα. Εκείνος κούνησε το κεφάλι. Η κουβέντα μας έμοιαζε να φτάνει στο τέλος της. «Λοιπόν», είπα, δείχνοντας προς την κατεύθυνση της σκάλας που οδηγούσε έξω απ' την Καρδιά του Ιησού. Έγειρα το καρότσι μου στις ρόδες του και πήρα να περπατώ. Εκείνος άρχισε να προχωρά δίπλα μου κουτσαίνοντας. «Οπότε τα λέμε μάλλον την επόμενη φορά, έτσι;» ρώτησα.

«Πρέπει να το δεις», είπε. «Το *V for Vendetta* εννοώ».

«Εντάξει», απάντησα. «Θα το αναζητήσω».

«Όχι. Μαζί μου. Στο σπίτι μου», είπε. «Τώρα».

Κοντοστάθηκα. «Ίσα που σε ξέρω, Ογκάστους Γουότερς. Θα μπορούσες να 'σαι ο δολοφόνος με το τσεκούρι».

Εκείνος κούνησε το κεφάλι καταφατικά. «Αυτό είναι αλήθεια, Χείζελ Γκρέις». Με προσπέρασε· οι ώμοι του γέμιζαν το πράσινο πλεκτό μπλουζάκι που φορούσε, η πλάτη του ήταν ίσια και τα βήματά του έγερναν ελαφρώς προς τα δεξιά καθώς περπατούσε σταθερά και με αυτοπεποίθηση, στηριζόμενος σε κάτι που μάντευα πως ήταν προσθετικό πόδι. Μερικές φορές το οστεοσάρκωμα σου παίρνει ένα άκρο για να σε δοκιμάσει. Κατόπιν, αν του αρέσεις, παίρνει και τα υπόλοιπα.

Τον ακολούθησα στο ισόγειο, μένοντας πίσω καθώς ανέβαινα αργά, δεδομένου ότι οι σκάλες δεν είναι η ειδικότητα των πνευμόνων μου.

Και ύστερα βγήκαμε απ' την Καρδιά του Ιησού στον χώρο στάθμευσης της εκκλησίας, όπου ο ανοιξιάτικος αέρας ήταν λίγο πιο κρύος απ' το ιδανικό και το απογευματινό φως φάνταζε ονειρομένο παρότι μας τύφλωνε.

Η μαμά δεν είχε φτάσει ακόμη, πράγμα ασυνήθιστο, καθώς σχεδόν πάντα ερχόταν και με περίμενε. Κοίταξα ολόγυρα και είδα μια ψηλή καστανομάλλα με καμπύλες να έχει κολλήσει τον Άιζακ στον πέτρινο τοίχο της εκκλησίας και να τον φιλάει κάπως άγρια. Στέκονταν αρκετά κοντά μου, τόσο που άκουγα τους αλλόκοτους ήχους που έκαναν τα στόματά τους όταν έσμιγαν και εκείνον να λέει «Για πάντα» κι εκείνη να του απαντά «Για πάντα».

Ξαφνικά ο Ογκάστους στεκόταν πλάι μου και μου ψιθύρισε: «Τους αρέσει να επιδεικνύουν δημοσίως την αγάπη τους».

«Γιατί λένε “για πάντα”»;» Οι ρουφηχτοί ήχοι δυνάμωσαν σε ένταση.

«Είναι ο δικός τους τρόπος επικοινωνίας. Θα αγαπιούνται για πάντα και όλα τα σχετικά. Κάνοντας μια συντηρητική εκτίμηση, υπολογίζω πως φέτος έχουν ανταλλάξει τέσσερα εκατομμύρια μηνύματα με τη φράση για πάντα».

Ήρθαν δύο αυτοκίνητα, τα οποία παρέλαβαν τον Μάικλ και την Αλίσα. Πλέον είχαμε απομείνει μόνο ο Ογκάστους κι εγώ, να παρακολουθούμε τον Άιζακ και τη Μόνικα, οι οποίοι συνέχιζαν ανενόχλητοι, λες και δεν ακουμπούσαν τα σώματά τους σ' έναν τόπο λατρείας. Εκείνος σήκωσε το χέρι του προς το στήθος της και το χούφτωσε πάνω απ' το μπλουζάκι. Η παλάμη του έμεινε ακίνητη, ενώ τα δάχτυλά του πηγαινοέρχονταν πέρα δώθε. Αναρωτήθηκα αν ήταν ωραία η αίσθηση αυτή. Έδειχνε να μην είναι, αλλά αποφάσισα να συγχωρήσω τον Άιζακ δεδομένου ότι θα τυφλωνόταν. Οι αισθήσεις πρέπει να χορτάσουν όσο υπάρχει ακόμη η επιθυμία και όλα τα σχετικά.

«Φαντάσου να κάνεις την τελευταία διαδρομή προς το

νοσοκομείο», είπα χαμηλόφωνα. «Την τελευταία φορά που θα οδηγήσεις αυτοκίνητο στη ζωή σου».

Δίχως να κοιτάξει προς το μέρος μου, ο Ογκάστους είπε: «Μου χαλάς την ατμόσφαιρα, Χείζελ Γκρέις. Προσπαθώ να παρατηρήσω τον νεανικό έρωτα σε όλο το μεγαλείο της αδεξιότητάς του».

«Μου φαίνεται πως της πονάει το στήθος», είπα.

«Ναι, είναι δύσκολο να εξακριβώσει κανείς αν προσπαθεί να την ερεθίσει ή να της κάνει εξέταση μαστού». Τότε ο Ογκάστους Γουότερς έβαλε το χέρι του στην τσέπη και έβγαλε ένα πακέτο τσιγάρα. Δεν πίστευα στα μάτια μου. Το άνοιξε και τοποθέτησε ένα τσιγάρο ανάμεσα στα χείλη του.

«Σοβαρά τώρα;» ρώτησα. «Το θεωρείς μαγικά αυτό; Θεέ μου, μόλις κατέστρεψες *όλο το σκηνικό*».

«Ποιο σκηνικό;» ρώτησε γυρνώντας προς το μέρος μου. Το τσιγάρο κρεμόταν απ' την αγέλαστη άκρη του στόματός του χωρίς να το 'χει ανάψει.

«Το σκηνικό όπου ένα αγόρι το οποίο δεν είναι άσχημο ή χαζό ή φαινομενικά τουλάχιστον απαράδεκτο με κάποιο τρόπο με χαζεύει εδώ και ώρα και επισημαίνει τις λανθασμένες χρήσεις της κυριολεξίας και με συγκρίνει με ηθοποιούς και μου ζητά να δούμε μια ταινία στο σπίτι του. Αλλά φυσικά πάντα υπάρχει κάποιο μοιραίο ελάττωμα, και το δικό σου είναι ότι, αν και ΕΙΧΕΣ ΚΑΡΚΙΝΟ, ΠΟΥ ΝΑ ΠΑΡΕΙ, δίνεις χρήματα σε μια εταιρεία με αντάλλαγμα την ευκαιρία να ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΞΑΝΑ ΚΑΡΚΙΝΟ. Ω Θεέ μου. Σε διαβεβαιώνω ότι το να μην μπορείς να αναπνεύσεις είναι ΧΑΛΙΑ. Με απογοήτευσες απόλυτα. Απόλυτα».

«Κάποιο μοιραίο ελάττωμα;» ρώτησε, με το τσιγάρο ακόμη στο στόμα του. Αναγκαζόταν να σφίγγει το σαγόκι. Και

δυστυχώς η γραμμή του σαγονιού του ήταν απίστευτα σέξι.

«Κάποιο θανάσιμο ελάττωμα», εξήγησα και, γυρνώντας, άρχισα ν' απομακρύνομαι. Προχώρησα μέχρι την άκρη του πεζοδρομίου, αφήνοντας πίσω μου τον Ογκάστους Γουότερς, και τότε άκουσα ένα αυτοκίνητο να παίρνει μπρος λίγο παρακάτω. Ήταν η μαμά. Καθόταν και με περίμενε να κάνω φίλους ή κάτι τέτοιο.

Ένωσα να με κατακλύζει ένας αλλόκοτος συνδυασμός απογοήτευσης και θυμού. Δεν ξέρω καν τι είδους συναίσθημα ήταν αυτό, αλήθεια, ξέρω όμως ότι ήταν πολύ έντονο και ότι ήθελα να χαστουκίσω τον Ογκάστους Γουότερς και ν' αντικαταστήσω τους πνεύμονές μου με άλλους, που δε θα ήταν άχρηστοι ως πνεύμονες. Στεκόμουν με τα ολσταράκια μου άκρη άκρη στο πεζοδρόμιο, με τη φιάλη του οξυγόνου μου να με δένει σαν κατάδικο με το καροτσάκι πλάι μου, και καθώς το αυτοκίνητο της μαμάς πλησίαζε, ένωσα ένα χέρι ν' αρπάζει το δικό μου.

Ελευθέρωσα το χέρι μου τραβώντας το απότομα, παρ' όλα αυτά γύρισα προς το μέρος του.

«Αν δεν τα ανάψεις, δε σε σκοτώνουν», είπε ενόσω το αυτοκίνητο της μαμάς σταματούσε μπροστά στο πεζοδρόμιο. «Και εγώ δεν άναψα ποτέ ούτε ένα. Κοίτα, πρόκειται για μεταφορά: Βάζεις αυτό που μπορεί να σε σκοτώσει ανάμεσα στα δόντια σου, όμως δεν του δίνεις τη δύναμη να σε σκοτώσει».

«Πρόκειται για μεταφορά», είπα δύσπιστα. Η μαμά είχε σταθμεύσει και περίμενε.

«Πρόκειται για μεταφορά», επανέλαβε.

«Επιλέγεις τις συνήθειές σου με βάση τη μεταφορική σημασία τους...» είπα.

«Ω, ναι». Χαμογέλασε. Μ' εκείνο το μεγάλο, χαζό, αληθινό χαμόγελο. «Πιστεύω πολύ στη μεταφορική σημασία των πραγμάτων, Χείζελ Γκρέις».

Στράφηκα προς το αυτοκίνητο. Χτύπησα ελαφρά το τζάμι. Η μαμά το κατέβασε. «Πάω να δω μια ταινία με τον Ογκάστους Γουότερς», είπα. «Σε παρακαλώ, γράψε μου τα επόμενα επεισόδια απ' τον μαραθώνιο του *ANTM*».

Το τελευταίο κεφάλαιο στη ζωή της Χέιζελ γράφτηκε όταν διαγνώστηκε με καρκίνο. Παρά το ιατρικό θαύμα που της χάρισε μερικά χρόνια ζωής, παραμένει ανίατη περίπτωση. Όμως όταν μια γοητευτική ανατροπή που ακούει στο όνομα Ογκάστους Γουότερς εμφανίζεται ξαφνικά στην Ομάδα Υποστήριξης Παιδιών με Καρκίνο, η ιστορία της Χέιζελ θα γραφτεί ξανά απ' την αρχή...

Από τον κορυφαίο σε πωλήσεις συγγραφέα βιβλίων για εφήβους και νέους, *Το λάθος αστέρι* είναι ένα **ουδιαβητικό, εορμηρό και αιρετικό** μυθιστόρημα που εξερευνά με ευφύεστατο τρόπο την **κωμική, δυναρταβητική και εραδική** υπόθεση της ζωής και του έρωτα.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

Από 14 ετών

ISBN: 978-618-01-4401-7

9 796180 144017

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 25872